

Η Κύπρος, η Νέα Διεθνής Τάξη και η «Αριστερά»

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το «Κυπριακό» με το σχέδιο Ανάν εισήλθε στην τελική ευθεία «επίλυσής» του, ακόμη και αν, όπως φαίνεται τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν θα επιτευχθεί τελική συμφωνία στη σύνοδο της Κοπεγχάγης —παρά τις αγωνιώδεις προσπάθειες της υπερεθνικής ελίτ και των παραρτημάτων της σε Τουρκία και Ελλάδα. Ποιοι είναι όμως οι στόχοι της υπερεθνικής ελίτ που κατέστρωσε το σχέδιο και προσπάθησε μέσω του «ατζέντη» της στον ΟΗΕ να το επιβάλλει τελεσιγραφικά στους δυο λαούς; Και γιατί σήμερα το σχέδιο αυτό γίνεται δεκτό από τη ρεφορμιστική Αριστερά που το βλέπει σαν «ρεαλιστική» λύση; Για να απαντήσουμε στα ερωτήματα αυτά θα πρέπει να αναρθούμε στην ιστορία των τελευταίων 50 χρόνων εφόσον άλλωστε το σχέδιο Ανάν δεν αποτελεί παρά το τελικό στάδιο της ιστορικής πορείας που άρχισε με τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου την οποία επέβαλε η αποικιοκρατική Βρετανία, με τη συναίνεση της Δύσης, το 1960.

Αντίθετα με τους ισχυρισμούς της δυτικής προπαγάνδας, που θεωρητικοποίησε και στα απομνημονεύματα του ο γνωστός εγκληματίας πόλεμου και βασικός πρωταγωνιστής του αιματοκυλίσματος του Κυπριακού λαού Χένρι Κίσινγκερ, οι Ελληνοκύπριοι και οι Τουρκοκύπριοι ζούσαν αρμονικά επί αιώνες σε εκατοντάδες μικτά χωριά, μέχρι περίπου την έναρξη του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα κατά των Βρετανών αποικιοκρατών στη δεκαετία του 1950. Ο αγώνας όμως αυτός, δεδομένου ότι δεν μπόρεσε ποτέ να πάρει και κοινωνικό χαρακτήρα, με στόχο μία εναλλακτική κοινωνική οργάνωση βασισμένη σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία που θα επιδίωκε την πολιτική και οικονομική ισότητα μεταξύ όλων των Κύπριων αλλά, αντίθετα, στόχευε αποκλειστικά στην ένωση με την Ελλάδα (πράγμα στο οποίο συνέβαλε αποφασιστικά η από μέρους της Ελληνικής ελίτ επιλογή του αρχηγού των δωσίλογων Χιτών Γρίβα στην ηγεσία του) αναγκαστικά αποξένωσε τους Τουρκοκύπριους. Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα ήταν ότι οι Τουρκοκύπριοι δεν είδαν ποτέ το κίνημα αυτό σαν «δικό τους» και δεν συμμετείχαν σε αυτό. Γεγονός που γρήγορα εκμεταλλεύθηκαν οι Βρετανοί για να χρησιμοποιήσουν την Τουρκοκυπριακή κοινότητα ως μέσο συντριβής του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Όχι μόνο επανδρώνοντας τα σώματα ασφαλείας βασικά με Τουρκοκύπριους (εφόσον για τους Ελληνοκύπριους η κατάταξη στα σώματα αυτά, δικαίως, αποτελούσε προδοσία),

αλλά ακόμη και τηρώντας μια στάση ανοχής αν όχι και υπόθαλψης στην ανάπτυξη οργανώσεων όπως η Βόλκαν/ΤΜΤ που στόχευαν σε επιθέσεις κατά Ελληνοκύπριων πολιτών, οι οποίες αναγκαστικά ενέτειναν τον φαύλο κύκλο βίας με την ΕΟΚΑ.¹ Όλα αυτά, στο πλαίσιο της παραδοσιακής αποικιοκρατικής πολιτικής του «διαίρει και βασίλευε» που στη σημερινή Νέα Διεθνή Τάξη αποτελεί επίσης βασική στρατηγική της υπερεθνικής ελίτ. Έτσι, η ελίτ αυτή, χθες στη Γιουγκοσλαβία και σήμερα στην Κύπρο, ενισχύει τη δημιουργία εθνοκαθαρμένων και αλληλομισούμενων κρατιδίων που επιτρέπουν τον πολιτικο-στρατιωτικό έλεγχο κρίσιμων γεωπολιτικά περιοχών και την απρόσκοπτη λειτουργία της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς.

Η αναπόφευκτη συνέπεια ήταν η δημιουργία μιας χρόνιας αντιπαλότητας μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων που την ενίσχυσαν περαιτέρω οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου (τις οποίες προώθησε ο «εθνάρχης» Καραμανλής, σε αντάλλαγμα της επιλογής του για την πρωθυπουργία από τους Αμερικανούς και το Παλάτι) που καθιέρωσαν μια εντελώς δυσανάλογη προς τον πληθυσμό των Τουρκοκυπρίων εκπροσώπηση στα κρατικά όργανα. Η αντιπαλότητα αυτή, η οποία πήρε δραματικές διαστάσεις σύγκρουσης στα μέσα της δεκαετίας του 1960, όταν σημειώθηκαν μαζικές αγριότητες κατά των Τουρκοκύπριων στα χέρια των εθνικιστών της ΕΟΚΑ Β —πολλοί από τους οποίους πίστευαν στη «λύση» του Κυπριακού μέσω της εξολόθρευσης των Τουρκοκυπρίων όπως είχε αποκαλύψει ο Μακάριος²— οδήγησε στην οριστική αποξένωση της Τουρκοκυπριακής μειονότητας από την Ελληνική πλειονότητα. Όμως για αυτή την αποξένωση δεν ευθύνεται μόνο η δυτική ελίτ που επέβαλε το συγκεκριμένο πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης το οποίο όξυνε τις αντιθέσεις μεταξύ των δύο κοινοτήτων. Ανάλογη ευθύνη φέρνει και το οικονομικό σύστημα της οικονομίας της αγοράς που αναγκαστικά ευνοούσε την Ελληνοκυπριακή πλειονότητα και ιδιαίτερα τα προνομιούχα στρώματα σε αυτήν σε βάρος της Τουρκοκυπριακής μειονότητας. Και αυτό, διότι σε οποιαδήποτε κοινωνία που στηρίζεται στην οικονομία της αγοράς το πιο αναπτυγμένο τμήμα της (οικονομικά, τεχνολογικά κ.λπ.) πάντα επιβάλλει, μέσω των μηχανισμών της αγοράς, την κυριαρχία του στα πιο αδύνατα τμήματα. Αυτό ακριβώς συνέβαινε με την Ελληνοκυπριακή κοινότητα που ήλεγχε σχεδόν απόλυτα την οικονομική ζωή της χώρας, πράγμα που διέυρνε συνεχώς την τεράστια ανισότητα μεταξύ των δύο κοινοτήτων δημιουργώντας την εντύπωση στους Τουρκοκύπριους ότι αποτελούν πολίτες δεύτερης κατηγορίας.

Το σχέδιο επομένως της δυτικής ελίτ, το οποίο υλοποίησε το 1974 ο γνωστός εγκληματίας πολέμου Κίσινγκερ³ μέσω του πραξικοπήματος των Ιωαννίδη-Σαμψών (που πίστευαν ότι έτσι θα πετύχαιναν την ένωση με την Ελλάδα), στην πραγματικότητα απέβλεπε στην de facto διχοτόμηση της Κύπρου, σε συμπαιγνία με την Τούρκικη ελίτ

¹ Βλ. για τεκμηρίωση C. Hitchens, *Cyprus: Hostage to History* (Verso, 1997), σελ. 39-50.

² Στο ίδιο, σελ. 39.

³ Βλ. C. Hitchens (πριν από την πρόσφατη μεταμόρφωσή του σε απολογητή της Νέας Τάξης), *The Trial of Henry Kissinger*, (Verso, 2001).

που διεκπεραίωσε την κτηνώδη εισβολή η οποία στοίχισε τη ζωή χιλιάδων Ελληνοκυπρίων και τον ξεριζωμό εκατοντάδων χιλιάδων. Χωρίς την de facto αυτή διχοτόμηση δεν θα ήταν νοητό για καμία ελίτ να δεχτεί τη σημερινή de jure διχοτόμηση που επιβάλλει το σχέδιο Ανάν. Το σχέδιο αυτό βελτιώνει και επαυξάνει τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου δίνοντας στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα ποσοστό πολιτικο-στρατιωτικής δύναμης πολύ μεγαλύτερο της πληθυσμιακής αναλογίας της. Συγχρόνως, θεσμοποιεί ακόμη περισσότερο τον καθοριστικό ρόλο της υπερεθνικής ελίτ εφόσον όχι μόνο ορίζει, όπως και οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου, ότι σε περίπτωση διαφωνιών μεταξύ των δυο κοινοτήτων αυτές θα επιλύονται τελικά από την καθοριστική ψήφο των ξένων δικαστών στο ανώτατο δικαστήριο, αλλά και προβλέπει —προφανώς για να ικανοποιηθούν οι πολιτικο-στρατιωτικοί στόχοι της υπερεθνικής ελίτ— ότι η Κύπρος δεν θα χρησιμοποιείται για διεθνείς στρατιωτικές επιχειρήσεις χωρίς τη συναίνεση της Ελλάδας και της Τουρκίας. Παράλληλα, οι κυρίαρχες Βρετανικές βάσεις παραμένουν στη θέση τους για να συνεχίσουν το έργο τους ως κατασκοπευτικού κέντρου των επικοινωνιών σε ολόκληρη τη Μ. Ανατολή αλλά και ως χερσαίου αεροπλανοφόρου για το NATO, στο νέο του επιθετικό ρόλο σε σχέση με τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας» που συμφωνήθηκε πρόσφατα στην Πράγα.⁴ Το σχέδιο Ανάν επομένως πρωταρχικά επιδιώκει την επίτευξη των στόχων της υπερεθνικής ελίτ, δευτερευόντως (λόγω του συσχετισμού δυνάμεων μεταξύ των ντόπιων ελίτ) της Τουρκικής/Τουρκοκυπριακής ελίτ και, σε τρίτη μοίρα, αυτών της Ελληνικής/Ελληνοκυπριακής ελίτ. Ο βασικός στόχος της υπερεθνικής ελίτ στην περιοχή είναι η πλήρης ενσωμάτωσή της στη Νέα Τάξη της καπιταλιστικής νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που θα περιλαμβάνει τον απόλυτο έλεγχο των πετρελαίων (μετά την επικείμενη μετατροπή του Ιράκ σε προτεκτοράτο τύπου Αφγανιστάν), το κλείσιμο του Παλαιστινιακού με κάποια λύση-ξεπούλημα που θα επιβληθεί στην Παλαιστινιακή ελίτ μετά τις εκλογές στο Ισραήλ και τον πόλεμο στο Ιράκ και το κλείσιμο του Κυπριακού με το σχέδιο Ανάν.

Συμπερασματικά, πραγματική λύση του Κυπριακού μπορεί να δοθεί μόνο μέσα από τον αγώνα ενός ενιαίου λαϊκού κινήματος που θα στόχευε στη δημιουργία μιας πολυπολιτισμικής συνομοσπονδίας των λαών (όχι των κρατών, που ελέγχουν οι ελίτ), η οποία θα εξασφάλιζε την ισοκατανομή της πολιτικής και οικονομικής δύναμης μεταξύ όλων των πολιτών,⁵ πέρα από το θεσμικό πλαίσιο της οικονομίας της αγοράς και της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας» και πέρα από την ηγεμόνευση της υπερεθνικής ελίτ και των παραρτημάτων της στην Ελλάδα, την Τουρκία και την Κύπρο. Η ρεφορμιστική Αριστερά όμως (ΣΥΝ και τα παρακλάδια του, Αυγή, Εποχή κ.λπ.), έχοντας απεμπολήσει κάθε ιδέα αντισυστημικού αγώνα μετά την πλήρη υποταγή της στη Νέα Τάξη, και σε αγαστή σύμπνοια με τις ελίτ, αντί να παλέψει για μια τέτοια λύση υιοθετεί την de jure διχοτόμηση της Κύπρου που επιβάλλει σήμερα η υπερεθνική ελίτ...

⁴ Βλ. R. Norton-Taylor, *The Guardian* (05/07/2001).

⁵ Βλ. Τ. Φωτόπουλος, *Περικτική Δημοκρατία* (Καστανιώτης, 1999).